

• • • • • Fa una entremaliadura cada setmana • • • • •

ANY 1.er • BARCELONA, 12 NOVEMBRE 1904 • NÚM. 46

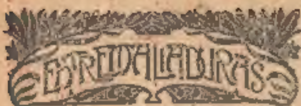
REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Rambla de las Flors, 11
— — BARCELONA — —

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Catalunya, un any. . . . 3 ptas.
Idem, un semestre. . 2 id.
Extranger, un any. . . . 5 id.

NANO

—Hojas del árbol caídas juguete del viento son...

—També ho es sense ser fulla, aquest barret de senyor.

Deixeume dir quatre cosas més del Calendari; sí, perque cregueu que s'ho valdrá; ara ja he posat las cosas a punt pera comensar a imprimirlo, y a fe que ab la pluja de trevalls que cada dia vaig rebent, si l'un bonich l'altre encara més, tinch una feynada a conjuminarlos, que cregueu me fa rumiar més d'un cop; pero, com a la llarga o a la curta de tot se surt, y com hi poso tot lo meu cuydado, vos asseguro que, o molt m'haig d'errar o bé tots direu que tinch rahó de que será una cosa de lo més bonich qu'haureu vist.

Ja m'agradaría comensar a dirvos los noms dels colaboradors, pero més m'estimo que tingueu una sorpresa, perque vos asseguro que quedareu parats.

En demés, com *Per Sant Martí, la pinya cau del pi*, vull dir que aneu alerta, perque com en aquest temps acostuma a fer bonansa, que ja se'n diu l'*Estiuhet de Sant Martí*, vull dir que recordeu alló que diu *abrigat bé la pell y sias net de clatell*, y ja que parlo d'aquest Sant que té tantsdevots en nostra Catalunya, vull esplicarvos cóm es que'ls portals de las iglesias dedicadas a ell s'hi veuhen tantas ferraduras. Donchs,aixó es que anant pel mon, un día se li va desferrar lo cavall, y allavors entrá a casa un ferrer perque'l ferrés. Un cop va estar llest va dirli'l Sant:

—Deu vos ho pach, bon home.

—¡Cóm!--contestá'l ferrer. —Si no m'ho pagueu vos, os vento un cop de mall.

Y encara no acaba de dir aixó, lo cavall tira cóssa, arrencántseli la ferradura, que quedá clavada a la porta; després feu lo mateix ab l'altra y en acabat ab las altras, deixant totas quatre ferraduras encastadas a la porta de cal ferrer.

Al veure aquell miracle, aquest tot seguit se penedí de no haver volgut fer aquella caritat per amor de Deu que li demaná Sant Martí, y corrent lo cridá pera ferrarli de nou lo cavall, puig las altras ferraduras no va poder arrencarlas may més del portal de casa seva.

Y d'allavors en totas las iglesias de Sant Martí s'hi

veuhen ferraduras en recort d'aquet miracle.

Pero, com vos deya, no vos fieu del bon temps que cada any nos envía Sant Martí. Feu com ell, no deixeu la capa, que ja se sab: *En temps de fret val mès una capa qu'un barret*, vull dir que no's desabrigueu, que no os vingui una *pinya* en forma de costipat o altra cosa pitjor. Ab això alerta, que *Qui assegura*, *dura*, y això es lo que vol

EN PATUFET

A un baylet

¿Sabs que com més va més penso
que lo teu cap se trastoca
al véuret per eixos mons
ab lo cigarro a la boca?
Digas, ximplet del cabás,
¿de qué't ve tal afició?
¡no veus que en lloch de fer l'home
no fas més que'l carrincló!
Déixat, donchs, de tals caborias
y no sigas tabalot,
escolta a ne'ls que be't volen
y llensa aquest cigarrot;
puig que si a un home ja fet
més que ferli be, fa mal,
per un quitxalla com tú
es un vereno mortal;
Y si, malgrat lo que't dich,
no segueixes mon consell,
desd'ara te pronostico
que no arribarás a vell.

ALFONS

Epigrama

L'adroguer Joan Saladrigas,
que era home molt dormilega,
¡mireu si va estar de pega!
que va morir pesant figas.

J. TAXIDÓ

Lo valent

A mon nebodet Joan Benaprès y Oller.

Escoltas lo que't vaig a contar? Sí? Donchs, somhi:

A una hora de Sitges y molt endalt d'una montanya, s'hi trova una hermita alegra y tota blanca.

Vet'aquí que tota una colla de noys entremaliats, de deu a dotze anys, una tarda, en havent dinat, las emprengueren lleugers cap dalt d'aquélla.

Un pich al cim y després de córrer, xisclar y fer forsa gatzara, un d'ells, "El Valent" que li deyan, va proposar als demés companys fer los *Xiquets de Valls*.

Com que no'ls costava res d'engrescarse, desseguida hi varen ser.

Van pujar solzament un pis y "El Valent", que sempre se n'empescava de novas, va volguer que hi hagués dalt de tot un parallamps, y pujant arrapantse per sobre dels altres, que ja tremolavan de poca forsa, va posarse dret ab la má ben alsada y obrint tres dits per imitar lo que hi ha dalt d'aquélls

S'escaygué que van cáurer tots l'un demunt del altre y entremitj de la xerino-

la se sentían los crits del para-llamps que se li havía deslloriga un peu, que li feya bastant mal y que'l feu anar coix molt temps.

* * *

Aquest qüentet históric te servirá, simpátich Janot, de llissó, això es: No vulguis may demostrar ésser valent sense esserho, ni sentho si no es en cas de molta necessitat. Procura sempre evitar tots los perills.

Als nens y nenas llegidors meus, que'ls hi serveixi també d'avís aquest cas.

QUIMET

¡Si jo ho fos!...

¡Si jo fos ventet dols! prou que hi aniria;
a imprimi un bes suau, ple de frescura,
a ne'l front d'aquell ángel: ¡criatura
per qui sento un amor sens picardia!
¡Si jo fos raig de sol! com hi cauria
de passió ardent, demunt la rosa pura
dels encants meus! ja allí... feat sa ventura,
trobarmhi es mon anhel ¡quina alegria!
¡Mes ¡ay! que jo no soch l'aura amorosa,
ni armonia, ni llum... y humil, queixosa
ma veu s'alsa pel món, sé... un trist trobayre,
que'ls aucells imitant y al sol y l'ayre,
al meu pensil d'amor, a aquella hermosa,
¡cansons l'hi endresso... y petonets... y flayre!...

ANTOLÍ BOARI DASBOT

Vethöaquí que la dona
ja te rahó ben mirat,
puig me resulta vritat
alló de que: *Barcelona
si la bossa sona, es bona!*

Las taronjas

Un matí en Ramonet tornava de portar un recado a una persona de la familia que vivía un xich apartada del poble.

Quan pel camí vegé en un

hort una colla de taronjers carregats de fruyta qu'enamoravan, y tal com li va passar pel cab de menjarne, ho va posar tot seguit en práctica, y no trovant altre medi pera entrar en lo cercat, perque la paret era molt alta, s'aprofitá d'una obertura que hi havía abaix de la porta per la que hi passá tot justet. Mirá a tot arreu si algú l'espiava, y no sentint ni veyent a ningú, s'enfilá a un dels arbres y comensá a omplirse las butxacas de taronjas; mes veus'aquí que mentres estava atalayat ab aquesta feyna; va observar que d'un tros lluny vénía'l pagés ab un bastó a la má.

En Ramonet allavoras saltá del arbre y corregué altra vegada cap al forat de la porta, mes no atiná en que portava las butxacas plenas y com més esforsos feya pera passar, més atascat quedava. Ab tot aixó, arribá'l pagés, que n'hi mesurá unas quantas a la esquena y li feu deixar tota la fruyta que havía robat.

Aquest es lo merescut cástich que obté tot aquéll que s'apropía d'una cosa que no li pertany. Recordeusen, amiguets, perque may vos hi poguessiu trobar.

MIRANIUS

Al naixement de Sant Lluís Gonzaga

(Al meu deixeble Joseph Ausió. S.)

Solen caure del cel ruixats d'estrellas
la nit de Sant Llorens,
y dels lliris badarse las ponsellas
vessant flayre d'incéns.

Quan Deu pren en sa má un grapat d'espinas
las torna en lliri blanch
y'ls esbarzers ostentan rosas finas
vermellas com la sanch.

Tal fou Lluís en casa dels Gonzagas
desde son naixement,
estel hermós de tinta y forma vagas
com las del sol ixent.

Home creat per Deu, passa per terra
lliscant envers lo cel,
y desconeix la dura y forta guerra
entre totas crudel.

Son bressolet preciós, angels volrejan
tocant son sistre d'or,
y'ls serafins més rossos lo festejan
cantantli himnes d'amor.

Son plor es cant dolcíssim que'ls arcángels
ouhen embadalits,
y xucla mel de Sants y bresca d'angels
de sa mare en los pits.

Las campanas per tot tocan a festa,
s'alegra'l Paradís;
encatifa 'ls camins flor de ginesta;
batejan a Lluís.

Los canons del castell fan tro de salva,
van de gala los minyons;
tot riu com si naixés l'estel del alba
ab música y cansons.

De mirra y lliri blau la dolsa flayre
embalsama lo casal;
perfum d'incens novell impregna l'ayre
per l'infant virginal.

Lo món brinda a Lluís ab llurs coronas,
ab ceptres y ab honors,
y ell d'ullets a la Creu, diu: —Sols tú'm donas
pau y castos amors.

Estols de verges venen a gronxarlo
en son bressol petit,
y'ls aucellets del cel a festejarlo
ab cants al matí y nit.

No es feta pas pels homes eixa rosa
cayguda del cel blau;
per Deu gaya ponzella s'es desclosa
de flayre tan suau.

J. Bta. V. E., pbre.

¡Quina setmana més ensopida!

Això dels *Tenorios* es una plaga sistemática que cad'any ve a visitarnos y que no hi poden res las corrents de desinfecció artística, ni las fumigacions modernas, ni las protestas del públich de gust que per costúm deixa d'anar al teatre en aquets días.

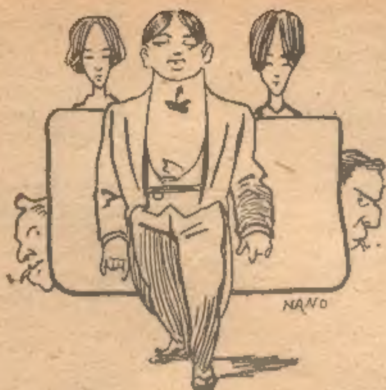
Al teatre Catalá quasi tots los actors han *descempenyat* lo difícil paper de *Don Juan* y tots n'han sortit ab la seva, com axis mateix ho dich de las *Doñas Ineses* que s'han deixat enganyar ab premeditació, alevosía y *nocturnidad*.

A Novetats han presentat la novetat d'exhibir un *Don Juan* que prou en la seva joventut devia ésser un *tenorio* de veras, pero que ara, al cap de xexanta anys, *vamos*, que resulta una moneda que ha passat a la historia; per més que siga *bona plata* jo no'n daría deu céntims caragirats.

Y ara vosaltres díreu, ab tanta afició com hi ha en fer lo *Tenorio*, los empressaris ne deuhen tocar molt bons resultats metálichs! Y jo'us contestaré, que pochs n'hi deu haver que de *cuyas* resultas se'n fassin cap casa, ni de pessebre.

Si qu'es extrany, me va dir un amich que cad'any ne passa revista de tots los que's fan perque té la manía de las comparacions y de las polémicas acaloradas, defensant a n'aquést perque diu bé això, y a n'aquéll perque expressa bé alló altre. Donchs, sí, no s'ho sab acabar això de que ni ab lo teatre ple s'hi pugan fer richs, y això qu'el *Tenorio* no paga drets de representació, diu ell tot extranyat.

Es que de *Tenorios* y d'empressaris n'hi ha de moltas maneras: no'n fassis cas, Ramonet, vaig dirli, això son secrets d'entre bastidors que s'han de tenir molt en compte pera saber lo perque de certas cosas ¿Que m'expliqui més clar? Sí, home,

Com qu'are está tant de moda
y sempre'l lluhir m'ha agradat
per aixó m'hi pentinat
a la *Cleo de Merode.*

t'ho diré cantant, com fan en las pessas del género petit, y va de qüento, que, dit siga de pas, jo no sé si't satisfará prou, ni si hi trovarás la aplicació deguda.

Una vegada eran dos fabricants d'escombras que ab tot y véndrerlas al mateix preu y gastant tots dos los mateixos materials, l'un no s'hi guanyava la vida y l'altre s'hi feya rich. Com que a par de tot, eran amichs, un día tingueren la següent conversa:

—Jo no sé cóm t'ho fas, Andreu, pera guanyarte la vida donant las escombras a quatre quartos!

—Aixó t'admira?

—Sí; perque jo robo la canya y la palma y, no puch salvarmhi.

—Es que jo.... las robo fetas.

CRISTÓFUL

De Sant Juliá de Vilatorta a Sau

Amich PATUFET: Eran las cinch del matí quan emprenguerem la marxa vers aquell históric poble.

Lo sol totjust sortía y deixava escampar sos raigs lluminosos vers totas las montanyas. L'efecte era bonich y fantástich. Los pinsáns y passarells cantavan saludant a l'auba que naixía, y entre tant nosaltres anavam fent lo nostre camí, ¡pero quín camí més hermós!

Quan arrivárem al coll format per las duas montanyas, lo paisatje tot se cambiá; pareixía qu'entravam en un mon nou.

Desde allí se distingia tota la extensió de las Guille-

rías, darrera quinas montanyas s'aixecava magestuós lo Montseny ab son cim coronat d'una lleugera capa de neu.

De paisatje com aquell, crech no veuren cap més.

Després d'una bella estona contemplant aquella explèndida vista, reprenguerem lo camí fins a Vilanova de Sau. Al cap d'una hora ja eram a dit poble, format per una dotzena escassa de casas.

Per un costat hi baixava l'aygua del Ter furienta.

Allí vegerem la casa mitj enrunada del renombrat Fadrí de Sau, conegut en la historia de Don Joan de Serrallonga; allí contemplarem las grans montanyas ab sos espadats espantosos y desde allí també vegerem lo castell Bernat (una gran massa de pedra aislada completament, d'uns 30 metres d'alsada) y vers ella nos dirigirem ab propòsit de pujar a son cim.

Després de grans penas y trevalls arribarem al seu peu mateix, mes ningú s'atreví a pujarhi, pero jo, com qu'era'l que pesava menys de la colla, ho vaig volguer provar y ho vaig lograr. Un cop al cim, lo paisatje que's dIstingía me va deixar encantat, puig ademés de re-

Val més engin

(HISTORIETA

I

III

V

ghy que forsa

...A MUDA)

II

IV

VI

véurer totas las Guillerías se distingía també tota la plana de Vich.

Després d'una petita ruixada varem marxar altra volta a Sant Juliá, satisfets d'haver vist un recó de nostra aymada terra.

Ton amich

RICART VALLS

La lluna y'ls ploramicas

Una servidora de vostés, com soch una nena molt cuydadosa, molt endressadeta y molt obedient, lo meu pare y la meva mare, un día varen dirme que'm portarían a veure'l *simatógrafo*.

Lo día que vaig fer tres anys, després de sopar, hi vaig anar ab lo meu pare y'l *tet*. Tot lo camí vareig córrer, que fins me feyan mal las camas. Després de comprar lo cartronet, entrém en una sala gran en que hi havía nens y nenas y tots se miravan en uns miralls en quins feyam unas carotas més lletjas!... y'n vareig veure un en que jo era petita, molt petiteta... semblava una nina. Vet'aquí que entrém al teatre y va sortir un barco y molta

aygua; lo barquet se va fer un *coco* a terra y's va enfonsar, y'ls nens se varen posar a nadar y no varen morirse, no. Després varen sortir *tatàns* y bens y cabretas, y tots caminavan y no queyan. Després va sortir un senyor ab dos nens y vet'aquí que'ls hi feya dir las lletras, pero eran molt dolents (jo no'n só de dolenta, no, que só maca) donchs vet'aquí qu'ells, en lloch de dir las lletras, vinga plorar, y, es clar, lo senyor aquell que'ls acompanyava, que devia ésser lo seu pare, els hi va dir:—Ja's veu que vosaltres heu vingut aquí pera plorar, si no calleu vos faig menjar per la lluna.—Y la lluna s'estava en un reconet y tot obrint la boca ensenyava las dents y feya *am... am...* y'ls nens ¡vinga plorar! També hi havía un pagés que sempre deya:—Falta la *u*, falta la *u*,—fins que'l senyor va donarli una castanya cohenta y'l va fer callar, y tot empipat perque'ls nens no callavan, tornà a preguntar:—Es a dir que vosaltres, dolents, heu vingut aquí pera plorar? donchs *au*...—los agafà per la cama y, *nyach*, los fica dintre la boca de la lluna y se'ls *nyanya*.

¡Uy!... quina por que vareig tenir jo allavoras perque no se'm *nyanyés* a mí! y estava arrupida al costat del meu pare.

Quasi no vaig veure res més; no estiguí tranquila fins que vam sortir del teatre. Quan varem ésser al carrer, vareig dir: ¿y ara, aquells nens no veurán més a la seva marona? y'l *tet* diu:—No; perque la lluna se'ls ha *nyanyat*.—Jo vull anar ab la meva mareta, que vull fer *ninón* y ploraré.—Cóm que plorarás, diu lo *tet*, ¿veus la lluna? ja't mira.—Guayto al cel, y la veig tota grossa!—¿Qué't sembla? me diu lo pare, si ploras se't *nyanyará* desseguida.—Ja no ploraré!—Aixís m'agrada, que siguis bona minyoneta.—Y jo pregunto: Qué son aquestas llumenetas petitas del cel?—Son los fillets de la lluna, diu lo pare, y mira, mira la lluna com camina! es que aquell fillet que's veu allá lluny ha plorat y se n'hi va la lluna pera *nyanyarsel*.—*Nyanyarás* tu a mi si ploro? Jo, no, diu lo pare, pero la lluna, sí.

Desde aquell día que no he plorat més y soch bona minyona, y la *yaya*'m diu que m'he tornat la nena més maca del mon.

PATIUHETA LALÁ

—Qué es [illegible]
Una ment da
[illegible]
Verita arxo ho ser [illegible] que aprendre [illegible] és una [illegible]

COLABORACIÓ INFANTIL

Cant de mare

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Qüento

Totas las bonas obras tenen recompensa.

Una vegada eran tres germans que se'n van anar a cassar y quan sigueren fora de la vila vegeren un llop, que'ls digué: —Si no'm doneu un dels que aneu, vos menjaré a tots tres. —Vegentse l gran tot espantat y no sabent qué dir contestá: —Menjat al mitja, y'l mitja digué: —Menjat al petit, y'l petit, no sabent que dir, s'ajegué en terra fent lo mort: quan l llop lo va veure no'l volgué, [illegible] se pensá qu'era mort de debó; y al veure que'ls altres dos fugían, se'ls volía menjar; mes allavoras lo petit s'aixecá de terra y ab mes astucia que sos germans, enjegá un tret y matá'l llop.

Bueno, lo llop ja es mort; y allavors tots lo volían, y'l portaren al arcalde pera que judiqués, y aquest contestá:

—Lo qui digui la feta més grossa que ha tingut aquest llop, aquell se'l quedará

Lo gran: —Per mi, que ha dormit més en ras qu'en cubert.

Lo mitjá: —Per mí, que ha menjat més carn crúa que cuyta

Lo petit: —Per mi, sa feta més grossa es la d'avuy que no l'havía tingut may

Y l'arcalde digué que havía guanyat lo petit.

Y aquí teniu si las bonas obras tenen sempre recompensa

Al darrera la porta
n'hi ha un fus...
s'ha acabat. Amén,

Jesús
MIQUEL MIRÓ
(10 anys,

❧ ❧

Una bona obra

Te vull exp[illegible] fet,
mon est[illegible] Pa[illegible]
y a veure si [illegible]
lleg[illegible] te [illegible],
perque es ag[illegible] vas
q[illegible],
gerua[illegible] d'Abril
y [illegible] pobreta
[illegible] bagr[illegible]
co[illegible]
—[illegible] que pl[illegible]
tant y [illegible] que [illegible]
Y ella [illegible]
—[illegible] vol EN PATUFET, —
L[illegible] direm [illegible]
se[illegible] vers [illegible],
[illegible]
—B[illegible] de

S[illegible] Dom[illegible] (15 anys

Lo pardalet

Quan jo tenía set anys
que vivía pels [illegible],
co[illegible] entre [illegible]
un pardalet m'agrava
Mes [illegible] escoltant,
de[illegible] que [illegible]ava,
[illegible] vaig [illegible]
y [illegible] arbre
[illegible] per [illegible]
y me l'endu[illegible] a casa,
[illegible]
y [illegible]
Per[illegible] pardalet
desde [illegible] cantava,
y [illegible] aquí [illegible]
—B[illegible] pardalet, que [illegible]
[illegible] alegrar
[illegible]—
Y m[illegible] deya
el [illegible] cap baixava,
y [illegible] gemech
que [illegible]

FRAN[illegible] (7 anys

—Que no hi tenía D.ª Pona?
—Sens dona de vosté
¿Quí ho fa que la papel ona
la volta tant ?
—¡Té l'esparvé !!

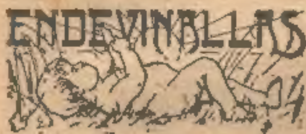
Lo pinsá

Un pinsá en lo bosch refila
tot cantant, y molt ufá
va de la serra a la vila
y may para de cantá.
Y ab son cantar expressiu
se despertá al cassadó
que amagat en un recó
espera a lo fugitiu.
Quan de cantar ja cansat
vol fugir vers a son niu,
una bala que ha passat
li ha fet fer lo últim *tiu*.

. . . .

Això vol dir, companys meus,
que'l cantar no es un tresor,
perque a vegadas als peus
hi tenim lo mal pitjor.

J. Recasens (13 anys)

Conversa

—Aquet matí volia anar al teatre á buscar localitats pera la funció de la tarda y ja no n'hi havian.

—¿A quin teatre?

—Al que ja t'he dit primer.

Lluís G. Homs (11 anys)

Geroglífich comprimit

-NOTA-NOTA-GI-

Joseph M.ª Farré

Anagrama

L'altre dia a cala *Tot*
vaig aná, amich Patufet,
a comprarme una *Total*
per quan s'acosti lo fret.

Enrich Domenech (16 anys)

Geroglífich numérich

1 2 3 4 5 6	Nom d'home.
5 3 2 6 3	Flor.
1 2 3 4	Ferramenta.
5 6 3	Part del any.
2 3	Nota musical.
1	Consonant.

Piw

Endevinalla

Lo meu cant es molt senzil.
M'alimenta 'l taronjer.
So adorno de la palmera.
Y per mi'l trist presoner,
A voltas se desespera.

T. Samora (15 anys)

Las solucions en lo número que ve.

AVIS ALS CORRESPONSALS

Volent aquesta Administració saldar las liquidacions compresas hasta 11 d'octubre passat, recorda a tots los corresponsals que reberen estats de comptes fetxats en 31 de dit mes, procurin enviar fondos quant ans, si no volen deixar de rebrer lo periódich, amén d'altres perjudicis que'ls podrían sobrevenir.

a la endevinalla ab premi

Consistía lo premi

UN MOCADORET AB PUNTAS AB UN NOM BRODAT, JUNT AB UN BONICH PERFUMADOR

La solució era endevinar lo nom que hi havía brodat, y aquest resulta ser:

ROSETA

S'han rebut 207 solucions y d'aquestas tan sols cinch d'endevinadas. Una vegada sortejadas aquestas cinch, ha correspost lo premi a

MARÍA AGUSTÍ

de 9 anys, que viu al carrer de Marian Fortuny (Monterols) Reus.

La afortunada pot passar per aquesta Administració de 7 y mitja a 8 y mitja del vespre, Rambla de las Flors, 11, entressol, que se li entregará'l premi.

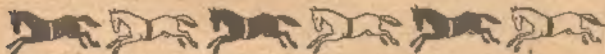

Medallas: Sebastiá Bofill y Bas.—Isidret Prieto.—Anita Perez.—Ferrán Anquisi.—Cosme M.—Remigi Fonta.—R. Farré y Samsó.—Agustí Gifré.—*Ventafochs*.—Joaquim Folguera y Foal.—Quimet Tolrá.—Remey.—Joseph J. Rafols.—*Pep Fret*.—Jaume Segalés.—*Mavama*.—*Un marrech*.—Pepet Sureda.—Baldomer Patau.—Manel Odrech.—Joseph Jofret y Campins.—Paquito Alavedra.—Pompeyo Vidal.—Roseta Terret.—J. Durán.—*Tururut*.—Joseph Baliña.—J. Castell.

Carbassas: Enrich Pol.—Eveli Riera.—Enrich Campins.

Joaquim Figueras, he rebut l'import.—Joaquim Amargós, envihi lo que diu.—Joanet Salvadó, gracias pel convit.

Quedan més cartas pera contestar.

Imp. La Renaixensa, Xuclá, 13, baixos. — Barcelona

Ho veus, aviat será un fet,
l'eixida del *Calendari*
del aixerit setmanari
infantil, En Patufet.